

Gulliver meu i el jardí de Lil·liput

XEVI CASAS COMAS

Inspirat en la il·lustració 'tears.wateringcan.flowers',
gentilesa d'Alba Barceló (<http://www.electicaa.blogspot.com>)

Mesos de terrible sequera. L'aigua del pou s'havia esgotat i el riu més proper era un pedregar amb petits tolls putrefactes. Pol·len de gramínia en el teu ull dret, irritant el tel. Et va fer plorar durant hores i hores. Per fi, la geganta que havia deambulat descalça al llarg de preocupades jornades, cercant aigua pels seus liliputs —així és com anomenaves els narcisos que regnaven el teu jardí—, va poder omplir la regadora una altra vegada; amb les seves pròpies llàgrimes.

Eres —i segueixes essent— jove, fina i esvelta. Et movies amb una suavitat que et donava un toc de frescor i elegància. Regalaves l'erotisme de qui va amb vestit curt i semitransparent, acompanyat de la ferma tradició de no portar calcetes, que no concordava gens amb la teva suposada innocència. Els narcisos i tots els altres éssers diminuts del jardí de Liliput t'havien vist sempre mig nua —fins i tot es pensaven que allò tan cuidat i reservat que tens on se t'ajunten les cuixes era la teva cara!— i t'havien adorat des de sota, mentre els havies anat humitejant les vides. Recordes aquella vegada que una *Coccinella setempunctata* —marieta, pels amics— volia pujar d'excursió al teu mont de Venus i es va quedar a mig camí, jugant amb el teu "nas"? No, encara no ho pots recordar.

Feia dies que el teu home no tornava del darrer dels seus viatges. Aquella pluja torrencial, desencadenada per l'al·lèrgia primaveral i alimentada per l'alegria de satisfer els qui habitaven el teu indret predilecte, faria rebrotar ràpidament els colors i els perfums. Però tu no saps ni et preguntes com caram et va arribar aquell granet decisiu a la vista, si feia temps que no s'aixecava ni un xic de vent. Ni tampoc coneixes l'existència de la fita heroica i de notable carambola d'un escarabat alpinista que va descobrir en un mapa que més amunt del quer de Venus encara hi havia més cims per expugnar. No t'en recordes de res! Sí, els habitants de Liliput van invertir, d'aquesta manera, les últimes gotes d'aigua que els quedaven: omplint la cantimplora d'un insecte valent, que havia

de pujar a desfer les neus de l'Everest, per retornar les aigües a la plana seca, en una missió de vida o mort col·lectiva.

Per fer arribar el pol·len a la teva iris de color castany com aquests cabells llisos i llargs que et beneixen, el coleòpter va recórrer la teva pell resseca de tants dies que feia que no t'havies pogut prendre un bany. Un matí es va enfilat als teus peus petits i delicats per trescar cames amunt. Al llarg de l'ascensió, va descobrir zones de diverses temperatures, consistències i pendents —i de més o menys sensibilitat, segons el que es despenia de les teves respectives reaccions—, fins a superar l'alçada del, ja cèlebre, mont de Venus i quedar cobert per la penombra del vestit prim. Va fer nit arrapat al pírcing del teu melic. Es va imposar un estricte racionament de l'aigua que li restava, ja que no coneixia l'abast real del repte que s'havia marcat.

L'endemà al migdia, la bestiola va plantar les seves xiruques als peus d'una parella de muntanyetes prominents, idèntiques, de terreny més inestable i amb una forma simpàtica, que començava rodona i acabava més punxeguda. No va fer l'intent d'escalar-les, perquè a dalt no s'hi veia neu. Es va prometre que si tot anava bé, en un altre intent amb més aigua, hi pujaria per alimentar la curiositat que li havien despertat i va seguir pujant. Una mica més amunt, quan va arribar al teu coll, el vas descobrir i, sense pensar-t'ho, li vas ventar una plantofada que el va fer caure a terra; d'ell se't va enganxar el pol·len que tot seguit, tu mateixa, t'acostaries a l'ull amb els teus dits llargaruts i prims; dos accidents en un. L'escarabat va quedar mal ferit però, després d'haver provocat aquella generosa tempesta, ja se sap feliç d'acabar els seus dies amb el reconeixement de tota la comunitat botànica.

Unes hores més tard, ja a l'endemà al matí, mentre encara següies regant el jardinet amb desconsol, va tornar el teu home i va fer l'amor allà mateix, sense temps per a les paraules. Us va abraçar, besar i rebolcar pel fangueig amb molta passió, com si allò

«tears.wateringcan.flowers». Alba Barceló

fos el camp de blat de moro de *Match Point*. Amb tantes emocions juntes et vas deshidratar, cosa que et va fer desplomar marejada i quedar inconscient d'un fort cop al cap contra un nan de terracota. Quan et va passar això el teu home ja tornava a ser fora i, per sort, la casualitat va fer que jo passés per davant de casa teva i et veiés allà estirada. Immediatament, et vaig carregar a coll i et vaig dur fins aquí, amb el meu amic Narcís, àlies "el Metge", especialista en cures intensives. T'he d'avisar que temo que aquests últims passatges els recordaràs esbiaixats o amb llacunes; la trompada va ser esgarrifosa i no m'acaben de convèncer ni a mi... També, em preocupa que això del pírcing et pugui arribar a semblar sospitós.

Per tot això estàs en aquest llit, recuperant-te i desitjant, sense ser-ne conscient, que el teu home torni i et porti per sorpresa un bon grapat dels teus narcisos revifats amb llàgrimes, mentre el doctor recull en un got llarg les bavalles que li cauen de veure't aquí estirada, desorientada i untada de fang. De ben segur que aquestes, amb la falta d'aigua que encara pateix tot el poble, també valdran per mantenir vives les flors del ram, mentre no puguis alçar-te i tornar a la teva caseta, on sempre has viscut apartada de la civilització. Ara, me n'hi vaig jo un moment. D'allà et portaré els narcisos promesos. Estic convençut que t'agradaran i ens seran molt útils per recordar exactament qui ets, estar-me agraïda i esperar amb candeletes, novament, els meus retorns mentre cuides el teu estimat jardí. Mentrestant, et deixo en bones mans. Tornaré de seguida.